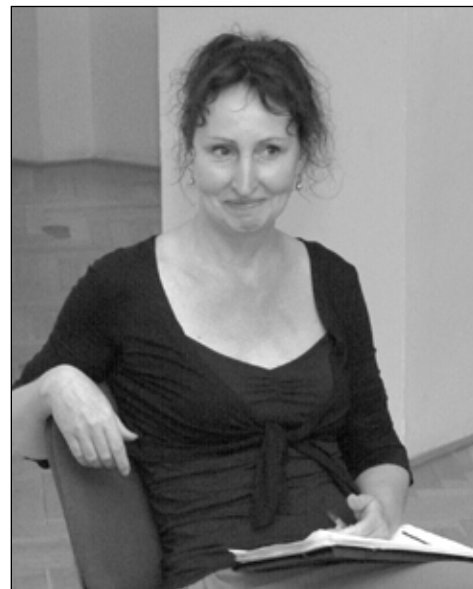
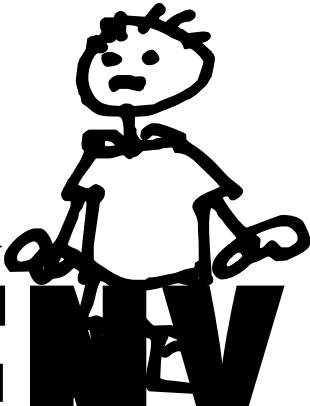

DĚNÍK DĚTSKÉ SCÉNY

Fabrika SVITAVY

SOBOTA 9.6.2018

NA ÚVOD...

... prvního čísla Deníku Dětské scény 2018 bych Vás chtěla všechny pozdravit a přivítat na jedinečné přehlídce dětské recitace a dětského divadla, na kterou jste přijeli z různých koutů naší země. Jsem moc ráda, že se zde můžeme opět po roce setkat, naslouchat si a poslouchat se, sdílet své zážitky a radovat se ze společně stráveného času s recitací a divadlem. A možná zde trochu *pookřejeme* a budeme i mírně *rozšafní* a *niterní*, nikoli však *mdlí*, *nedůtkliví* a *zpupní*. Pouze na okraj, to jsou slova, kterým dle výzkumníků lingvistiky již mnohé děti a mladí lidé nerozumějí a nevědí, co si pod nimi představit. Ale není třeba se *rmoutit* či *durdit*, na stránkách našeho zpravodaje vám některá z nich v průběhu přehlídkových dnů vysvětlíme a budeme je *urputně* a bez *zapýření* používat. Najdete je v rubrice Koutek jazykové archeologie. **BTW** jsme pro vás připravili i zcela novou rubriku neologismů, kterým naopak nerozumějí dnešní dospělí, lidé středního a vyššího věku. Najdete je v Koutku jazykové novologie, neboli neologie, respektive novotvarů.

Absolutní novinkou letošního deníku je barevnost. Ano, barevnost! Byť je deník černobílý, může být barvený. Záleží pouze na vás a vaší kreativitě, jaké barvy mu dopřejete. Podrobnější informace o tom, jakým způsobem si můžete z černobílé tiskoviny vytvořit barevnou, najdete na protější stránce v pravém dolním rohu. Pro mladší účastníky a všechny hravé osoby jsme připravili v průběhu celého recitačně-divadelního setkání na našich stránkách kreslicí a čmárací hry, okénka pro kresby, frotáže, vystřihování a vytrhávání a mnohou jinou výtvarnou aktivitu. Aby se vám pohodlně tvořilo, nabízíme před vstupem do velkého sálu ve Fabrice stůl obalený balicím papírem, na kterém najdete pastelky, voskovky, fixy, nůžky a lepidla, kde můžete směle a bez *uzardění* a *chmur* tvořit. Navíc každý účastník Dětské scény 2018 obdrží jako dárek pastelky. Neobávejte se je okamžitě použít a vybarvovat, kreslit a frotovat. Celým letošním ročníkem deníku se barvy budou linout jako červená, možná modrá, někdy zelená a jindy oranžová nit.

Proto není třeba *otálet* a hledat v tom nějakou *svízeľ*, zkrátka hurá do toho! CU.

Hana Volkmerová

NAHLÉDLI JSME DO...

...DÍLNY PRO RECITÁTORY 2. KATEGORIE

Usměvavé lektorky Silvie Mlýnarčycíková a Kristýna Mlatečková se s nejmladšími recitátory sešly v prostorách Střední zdravotnické školy. Hlavním cílem úvodní dílny se stalo seznámení se navzájem. Silvie požádala všechny, aby jí říkali výhradně „Silvi“. Naopak její kolegyně podotkla: „Jmenuji se Kristýna, ale říkejte mi, jak chcete. Ale neoslovujte mě třeba pejsku. Jinak slyším na všechno.“

V této pohodové atmosféře se tucet přítomných dětí vrhl do seznamovací hry. Princip byl jednoduchý, a to na základě monogramu svého jména říct první věc, kterou mají rády, a druhou, kterou až zas tolik nemusí. Poznejte sami, kdo se nám takto uvedl: zebry-našt Vance, maliny-uličníky, jahody-hmyz nebo maso-šmouly. Na později přichází Eliška se nikdo **nedurdil**. Naopak měla tu výsadu, že mohla říct dvě pozitivní věci: Eskymák-sušenky.

A právě „sušenky“ nahrály lektorkám na smeč, jelikož zvolaly: „Kdo ukradl sušenky a ze stolu je vzal?“ Čímž začala nová hra, nejprve s důrazem na rytmus vytleskávání, později se zaměřením na výraz a postoj k osočení z krádeže. Hru opět zakončila lektorka Kristýna slovy: „Dělá tady ještě někdo někomu problémy?“ Všichni propukli v smích. Nejlépe si zapamatovali jména chlapců, a to zřejmě proto, že byli v celé skupině pouze dva.

Druhou část dílny lektorky zaměřily na geografické představení míst, odkud recitátoři přijeli. Na čtvrtku měli z paměti nakreslit Českou republiku (většinou se objevila roztodivná zvířátka) a vyznačit místo svého domova. **BTW** se přitom spontánně rozjela diskuse o vzdálenostech mezi městy, délce putování do Svitav či dokonce i o hlavních městech Evropy. To poté, když někdo oznámil, že přijel z hlavního města. Silvi musela utnout povídání slovy: „Zapřemýšlejte, co je ve vašem městě zajímavého a pěkného. Představte to ostatním.“ Dozvěděli jste se tak, že v Liberci je nejstarší ZOO v republice, v Tachově a Hoštejně mají hrad, v Bohumíně je slavná železniční křižovatka, v Prachaticích se konají slavnosti solné Zlaté stezky, v Praze je Vyšehrad a Karlův most, ve Znojmě rotunda nebo že v Kadani je morový sloup a Katova ulička, což je nejužší pojmenovaná ulice v ČR. Jen ašským se nepodařilo přijít na to, co je v nejzápadnějším městě naší vlasti zajímavého. Plně se u přítomných projevil zájem o vlastivědu a krásu rodné země.

Závěr prvního setkání patřil „přísavkám“ tvořeným z lidských končetin. Dvanáct recitátorů vyslechlo: „Nyní máte výhodu v tom, že se už budete znát,“ uzavřela Kristýna.

Zapsal Josef Pekárek

NAHLÉDLI JSME DO...

...DÍLNY PRO RECITÁTORY 3. KATEGORIE

Lektorky dílny, Lenka Janyšová a Bára Meda Řezáčová, přivítaly na pódiu v kině skupinu recitátorů 3. kategorie. Ta se měla v této dílně nejen rozmluvit a osahat prostor, ve kterém budou zanedlouho recitovat, ale také se navzájem seznámit a oprostít se od případné trémy.

První aktivitou bylo zaplňování prostoru spojené s rychloúkoly. Například tři otočky doprava měli udělat všichni ti, kteří se na přehlídku opravdu těšili. Těšili se všichni. Dřep ukázal, kdo je tu poprvé, a mnozí recitátoři si možná příště zkrátí svůj text, protože ti, kteří ho měli delší než tři minuty, se museli chvilku plazit po břiše. Nakonec měl každý se zavřenýma očima ukázat rukou, jak dobře se právě cítí. Čím výš byla ruka, tím lépe, a skutečně nemálo rukou vyletělo až nad hlavu.

Každý měl říci své jméno v souvislosti s tím, co má rád, a zároveň obě slova měla začínat na

stejně písmeno. Takže Pavel má prý rád postel, Pája palačinky, Pepa prasečí šunku, Zuzka zmrzku, ale co Anička?! „Alkohol!“ radí kdosi. Ne, Anička má raději ananas.

Potom měl každý odpovědět na otázku, proč má rád svůj text. „Protože mi sedne.“ „Je v něm poučení.“ „Je takový naivní.“ Zdálo se, že mnoho textů je laděno vesele, a právě to se jejich recitátorům líbí.

Dále přišlo na řadu losování pořadí, ve kterém recitátoři vystoupí (losovalo se pomocí bonbónů) a následovala společná hlasová rozcvička. Každé tělo bylo důkladně proklepáno prsty a pěstičkami, mimické svaly byly důkladně prohněteny, jazyk rozhybán. Písnička Holka modroooká ve variantách na a, e, i, o, u procvičila výslovnost samohlásek.

Na závěr dílny si každý zkusil říct několik vět svého textu a nezbyvalo než „jít na to“.

Zapsala Terezie Pecharová

NAHLÉDLI JSME DO...

...DÍLNY S RECITÁTOŘY 4. KATEGORIE

Lektorky Alžběta Davidková a Monika Šimáková si vytyčily za cíl úvodní dílny pro jedenáct děvčat a pět hochů seznámit se a dozvědět se o sobě navzájem nějaké informace.

Všichni sedí v kruhu. Jeden za druhým postupně prozrazuje své jméno a přidává jednu informaci, jež by o něm něco prozradila a kterou chce ostatním zveřejnit. Dozvídáme se tak například, že Šimon by chtěl být herec a režisér, Terka má ráda růžovou, Kája hraje na kytaru, Mája zase na klavír, Markétka má ráda matematiku a že Kubovi můžeme říkat Sýr.

Poté jsou recitátoři vyzváni, aby vytvořili dvojice s někým, koho do zahájení přehlídky neviděli. Nevidomý Ondřej se vůbec **nedurdí**, ale naopak se rozesměje a pronese: „Já to mám jednoduchý.“ Atmosféra se uvolňuje. Dvojice dostávají úkol, zjistit o tom druhém co nejvíce informací. A tak se nejprve jeden z dvojice stává na pět minut „novinářem“ a klade druhému otázky, poté se role střídají.

Následuje „tiskovka“ či „konference“, během níž tazatelé představují svého partnera. Představená osoba má pak možnost doplnit některé informace, jež se ho týkají. Ostatní účastníci se pokoušejí zapamatovat si alespoň jména ostatních účastníků dílny.

Tentokrát zjišťujeme, že například Anička má raději kávu než čaj a pizzu než kebab, že Lenka má doma šneky, rybičky, dvě morčata a psa, že Lucka zpívá ve sboru a je decentně ukecaná, že Vendy hraje volejbal a fotbal, že Kája by se ráda podívala do Japonska, že Ráchel by ke svému textu chtěla napsat hudbu. Markétka se učí jazyky a Ondra hraje na spoustu hudebních nástrojů. Lucka a Vendy, ačkoli se do té doby neznaly, nacházejí řadu společných zájmů. Skupina nalézá společná témata k rozhovoru.

Nyní si každý prochází očima všechny přítomné a opakuje jména, jež si zapamatoval. Kolik jich je? Alespoň sedm, osm, nebo i více? Markétka jmenuje jednoho po druhém, bez sebemenšího zaváhání. Někdo z kolegů to ocení: „Není se co divit, když máš ráda matematiku.“

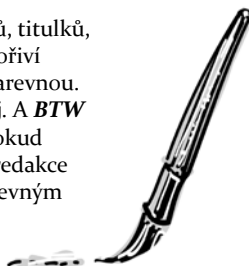
Na závěr všichni dostávají úkol – během celé přehlídky si všimnout různých věcí, na které ve Svitavách narazí. „Večer si povíme, co jste zjistili a čeho jste si všimli. Můžete se dát i do hovoru s místním člověkem,“ dodává lektorka. První dílna recitátorů 4. kategorie končí v příjemné náladě.

Zapsal Roman Manda

VYBARVI SI...

... PRVNÍ ČÍSLO DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY

Na stránkách tohoto deníku si můžete všimnout u některých nadpisů, titulků, fotografií, článků a obrázků, malé ikony štětce. Co to znamená? Jste-li tvořiví tvorové a máte-li rádi barvy, tak si z černobílé tiskoviny můžete stvořit barevnou. Záleží zcela na vás, jaké barvy použijete a jak barevný bude váš zpravodaj. A **BTW** i ona ikona štětce je pouze nabídkou. Kreslete a vybarvujte, jak je libo. Pokud se s námi chcete o své výtvary podělit, můžete nám je přinést ukázat do redakce ve 3. podlaží Fabriky a my to patřičně oceníme. **Durdit se** nad vašim barevným zásahem do deníku rozhodně nebudeme. *red*

VČERA JSME VIDĚLI...

Ondřej Kejzlar

Beata Řezáčová

Vojtěch Matějíčka

VČERA JSME VIDĚLI...

Nikola Michálková

Filip Szemla

Zuzana Matušková

NA SLOVÍČKO S...

...RECITÁTORŮ 3. KATEGORIE

JAK DLOUHO SE VĚNUJEŠ PŘEDNESU?

CO SE TI LÍBÍ NA TEXTU, KTERÝ JSI DNES RECITOVAL?

CO JE PRO TEBE NA RECITACI NEJTĚŽŠÍ?

CO BYS VZKÁZAL BUDOUCÍM GENERACÍM RECITÁTORŮ?

ALŽBĚTA ŠVÁBOVÁ

(Jan Vladislav: O dobré babičce a zlé mouše, jak zahubily celé království)

Přednesu se věnuji šest let. Můj text je veselý a zároveň trochu černý humor. Také mě baví si ho rozehrát. Nejtěžší je udržet to tak, aby to nepřeteklo v divadlo.

Pokud vás přednes hodně baví, tak se ho držte!

V tvém textu se hodně opakuje slovo „maličká“, jaká maličkost by ti udělala radost?

Musím se poslední dobou hodně učit, tak by se mi líbilo, kdybych měla maličko víc volného času.

ELIŠKA BIZOŇOVÁ

(Shel Silverstein: Automat na domácí úkoly, Recept na vyléčení škytavky, Přátelství)

Přednes dělám prvním rokem. Na mém textu se mi líbí, že je veselý, protože mám ráda, když se lidi smějí. Pro mě není jednoduché najít správný způsob, jak to říct. Ale hlavně vás to musí bavit!

Znáš ve svém okolí někoho, kdo se chová, jako by věděl všechno nejlíp na světě?

Ani ne. Možná tak trochu působí jeden můj spolužák ve třídě.

ADAM PETRÁK

(Daniil Charms: Brm, brm, brm)

Recituji asi tak pět let. Můj text je vtipný, dětský a dobře se mi přednáší. Nejtěžší je pro mě zapamatovat si text, a potom taky umět při recitaci odlišit jednotlivé postavy, které se v textu objevují. Všem vzkazuji: Zlomte vaz!

V souvislosti s tvým textem se tě zeptám, kdy ty sám sis naposledy hrál s autíčky?

Nevím, asi před pěti lety – pak jsem začal s přednesem...

PAVLÍNA MATOUŠKOVÁ

(Lilly Eisenschimlová: Jak byly Vánoce přede dveřmi)

Přednáším už sedm let. Můj letošní text je veselý, já taky, tak si tak jdeme spolu ruku v ruce a to se mi líbí. Myslím, že pro mě není lehké pohlídat si diváky, abych udržela jejich pozornost. Ale budoucím recitátorům vzkazuji: Nebojte se diváků!

V tvém textu se říká, že na Vánoce nesmí chybět na stole kapr. Co nesmí chybět tobě, aby to byly ty pravé Vánoce?

Nesmí chybět jediný člen rodiny.

JAKUB JEREMIÁŠ ZELENÝ

(Jan Werich: František Nebojsa)

První básničku jsem říkal už ve dvou letech, ale soustavně se přednesu věnuji od první třídy. S textem, který jsem dnes recitoval, mám už delší soužití. Mám ho naposlouchaný už strašně dlouho a moc se mi líbil, tak jsem si ho vybral. Ono vybrat si text, který mi bude sedět, je pro mě vlastně to nejtěžší. Budoucím generacím říkám: Určitě to zkuste!

František Nebojsa z tvého textu byl dost málomluvný. Jaký jsi ty?

Jak kdy. Jsou situace, kdy jsem málomluvný a jindy zas nezavřu pusku.

Ptala se Terezie Pecharová

ZEPTALI JSME SE...

...NA DIVÁCKÉ DOJMY
Z VYSTOUPENÍ RECITÁTORŮ
3. KATEGORIEZAUJAL TĚ NĚKTERÝ Z TEXTŮ SVÝM
TÉMATEM?

Anna Pánková (15 let)

Mně se líbil Malý Alenáš (autor Ivan Vyskočil, pozn. red.) a ještě text o jednorožci (James Thurber: Jednorožec v zahradě, pozn. red.). Malý Alenáš se dobře poslouchal. Obsahově byl text vtipný a k němu (k přednášejícímu Filipu Szemlovi, pozn. red.) se hodil.

Markéta Anna Doležalová (15 let)

Mně se líbil úryvek z knížky Malý Alenáš. Filip to říkal jako nějaký zážitek. Jednorožec byl obsahově zajímavý vtipný text a dost netradiční. A taky si myslím, že to recitátor (Vojtěch Matějčka, pozn. red.) pojal trošku s nadhledem, a pro mě to vyznělo, že si z toho dělal legraci.

Ráchel Kellerová (14 let)

Malý Alenáš se dobře poslouchal. Filip to tak hezky pojmul, připadalo mi, že ho to baví. A taky se mi líbil ten text o babičce (Jan Vladislav: O dobré babičce a zlé mouše, jak zahubily celé království, pozn. red.).

Ondřej Krejča (14 let)

Mně zaujal Benjamin (Václav Havel: Zálesák, přednes Benjamin Levíček, pozn. red.). Nevím, jestli je to i tím, že jsme nejlepší kámoši. Bylo naprosto zřetelné, na co chtěl autor upozornit – podle mě, na nepořádnost a lhostejnost lidí k životnímu prostředí, což je teď aktuální. Asi jste slyšel, jak jsou oceány zamořeny plasty.

Benjamin Levíček (14 let)

Možná Čapek (Karel Čapek: Vynálezce, pozn. red.). Text byl řečený s nadsázkou. Bylo tam řečeno plno toho, co se lidem nedaří.

NAKRESLI SI...

...DOJEM Z DNEŠNÍHO DNE

Jakub Kubiček (17 let)

Moc hezký byl Monolog šroubu ve dřevě. Ta dřeva nejdou dát dohromady, to si myslím, že je i problém ve společnosti. Někdy se snaží dát dohromady lidi, kteří k sobě nepatří, a úplně to pak nefunguje.

Tomáš Kejzlar (44 let)

Určitě se mi líbil text mého syna. To byl Monolog šroubu ve dřevě. Pro mne to bylo o neslučitelnosti povah. Jak si lidi sednou nebo nasednou. Pak se mi líbila pohádka o dobré babičce a mouše.

Bohouš Kužel (69 let)

Mám dojem, že Pižďuch už byl vloni. Klasička. Když trochu odbočím, mám dojem, že ty děcka nejsou vedeny k tomu, aby text prožívaly. Ony strašně spěchají. Měly by si hrát s každým slovem. Měly by dát čas, aby si člověk vizualizoval příběh. Ony jedou a člověk nemůže prožívat. Řekl bych, že to je velká škoda. Nikdo děti nikam neženě a každé slovo má svůj obsah. Jinak je člověk nadšen těmi tématy, které si děcka vybrala.

KTERÝ Z RECITÁTORŮ TĚ OSLOVIL SVOU
INTERPRETACÍ?

Anna Pánková (15 let)

Ten, který přednášel Malého Alenáše (Filip Szemla, pozn. red.). Věděl, o čem mluví. Prostě umí poutavě vyprávět. Ten, který přednášel o jednorožci (Vojtěch Matějčka, pozn. red.) měl moc pěknou výslovnost. A ještě holka, která přednášela o babičce (Alžběta Šváblová, pozn. red.). Ze začátku mi připadalo, že nebude slyšet, ale pak se rozjela a zvykla si.

Markéta Anna Doležalová (15 let)

Uměla (Alžběta Šváblová, pozn. red.) pěkně pracovat s textem, že i když se to opakovalo, tak to nebylo jen tak hraný, pořád dokola stejná melodie, ale bylo to poutavě vyprávěný i s tou malou, malou, maličkou.

Ráchel Kellerová (14 let)

Všichni zmínění. Alžběta si s textem vyhrála. Bylo vidět, že na tom pracovala.

Ondřej Krejča (14 let)

Benjamin. On to říkal s takovou pohodou. Pohoda, klídek, tabáček.

Benjamin Levíček (14 let)

Vojtěch Matějčka. Dobře text interpretoval.

Jakub Kubiček (17 let)

Zaujala mě Beata Řezáčová (O ovčákovi a krásné panně), která mi přišla, že hodně dobře umí recitovat. Akorát se mi zdálo, že na ní byl docela dlouhý text. Dále se mi líbil i Vojtěch Matějčka s Jednorožcem v zahradě. Pro mě nejlepším projevem, který jsem dnes viděl byl O dobré babičce a zlé mouše, jak zahubily celé království od Alžběty Šváblové.

Tomáš Kejzlar (44 let)

Znova ta pohádka. Naposledy i text Na návsi od Ester Kocábové.

VČERA JSME VIDĚLI...

Hynek Havlíček

Benjamin Levíček

Anna Chudobová

VČERA JSME VIDĚLI...

Jan Jakub Šipka

Nikol Plachetková

Ester Kocábová

ZAPSALI JSME...

...NA BESEDĚ LEKTORSKÉHO SBORU S RECITÁTORY 3. KATEGORIE

V Modrém salónku se v průběhu besedy s jednotlivými recitátory Jana Franková a Eliška Vobrbová shodly na tom, že v této kategorii se podle nich často stávalo, že recitátoři chtěli ukázat všechno, co umí, a dávali to i na místa, kde se to příliš nehodilo. „Je potřeba být vnitřně zaujatý a vědět, o co se chce s posluchačem podělit a proč,“ obracela se na přítomné Jana. Prakticky to pak podle ní znamená, že je potřeba se rozhodnout, co je v textu důležité a nedávat na vše stejný důraz. Něco stačí jen pojmenovat, aby mělo šanci vynít to podstatné, proč text říkám ostatním. S Jakubem Jeremiášem Zeleným, který přednášel Františka Nebojsu od Jana Wericha, hovořily lektorky o úskalí textu, který máme naposlouchaný z audiozáznamu. „My si ceníme toho, když jste pravdiví a přirození, i když je to samozřejmě zároveň i stylizované. Já bych chtěla prostřednictvím vašich textů a způsobu, jak je vyprávíte, nahlédnout do vašich vnitřních světů,“ řekla recitátorům Eliška Vobrbová.

V kruhu u lektorek Niny Martínkové a Ivany Sobkové se téma pravdivosti a míry stylizace objevilo v rozhovoru se Zuzanou Matuškovou nad jejím Růžovým monologem od Heleny Malířové. Nina se zamýšlela nad tím, nakolik tento starý prvorepublikový text recitátorce dovolí být pravdivá. Velmi ocenila chvíle, kdy od Zuzky vnímala nadhled a celkový projev recitátorky se potkal i s tímto starším textem. Ivana si u Zuzany všimla počáteční nejistoty, ale dodala, že postupně v průběhu svého vystoupení ji recitátorka zcela přesvědčila. Na přetřes přišlo i to, jak vypadá takový „šajn papír“, ze kterého v textu mladík vybalil květiny pro dívku.

Zuzana Jirsová a Josef Bičíš se v rozhovoru s Vojtěchem Matějíčkem, který recitoval text Jedno-
rožec v zahradě, rovněž zabývali otázkou volby. Co daný recitátor vnímá v textu jako nejdůležitější, co chce sdělit, co má tedy zdůraznit a nezadít tím, že by každé větvě v textu dával stejnou váhu. „Hele, komu ty fandiš v tom příběhu?“ zeptala se recitátora Zuzana Jirsová přímo. Pochválila Vojtu za to, že si vybral text, který ho zajímá a ví, na čí straně stojí (**BTW** Vojtěch straní pochopitelně manželovi, a ne jeho **rozduřené** ženě), ale radila mu také, aby si dal, čistě technicky, pozor na gramatické členění textu. Stávalo se mu, že přílišným dodržováním interpunkce rozmělnil celé sdělení v dané větě. Josef Bičíš ocenil způsob, jakým Vojtěch hovořil za psychiatra.

Zapsala Terezie Pecharová

NA SLOVÍČKO S...

... EMOU ZÁMEČNÍKOVOU, LEKTORKOU SEMINÁŘE R

Emu Zámečníkovou znám už nějaký ten čas. BTW, v určitém období jsme se celkem často potkávaly v lektorských sborech na různých divadelních přehlídkách a velmi jsme si notovaly. Opatruji si jeden krásný zážitek. Pozvali jsme Emu jako hosta na divadelní přehlídku Divadlo bez bariér do Ostravy a Ema byla zcela zasažena divadelní performancí Petra Nikla Já jsem tvůj zajíc navazující na výstavu zoodm3 dechu. Vycházela ze sálu a jen těžko popadala dech, jak byla opravdově dětsky okouzlená. A já měla zážitek z jejího okouzlení. Jsem upřímně ráda, že se opět setkáváme a mohu vám, čtenářům tohoto deníku, zprostředkovat v kratičkém rozhovoru, jak se Ema má a co dělá.

Jak se Emo máš?

Mám se výborně. Před třemi lety jsem přestala učit. Vyslyšela jsem volání, že si už můžu odpočinout a mohu odejít do důchodu. Tím se mi otevřel obrovský prostor a já objevila spoustu možností, co můžu dělat, a především jak předávat zkušenosti, které jsem za ta léta praxe nastřádala. Mám více času a jsem svobodnější a moc spokojená. Jezdím po celé České republice, vedu různé semináře a dílny, píšu scénáře pro menší soubory, spolupracuji s knihovnami i jednotlivci, lektoruju na různých přehlídkách. Jsem zkrátka nadšená a šťastná. Mohu se jednotlivým lidem, skupinám a spolkům více věnovat, mám na ně čas. I na naši malou vesnici Černůtky a obyvatele v ní. A na zahradu a mého tříletého vnoučka. Důchod je dobrý. Má to jen jednu nevýhodu, že je člověk starý. Musím se více starat o své tělo a zdraví. Cvičím pilates, víc chodím, sportuju. Dříve jsem byla víc uhnáná, teď si to užívám.

A co divadlo?

Už nemám vlastní soubor. Když mě někdo osloví 'Hele Emo, co s tím?', tak ráda pomůžu, něco napíšu, podívám se na to a řeknu. Ale jsem v tom svobodnější. Spolupracuju teď hodně s knihovnami, připravujeme různá scénická čtení, pořady pro školy a mateřské školky. To mě moc baví.

Co bys chtěla předat účastníkům tvého semináře R? Jaký máš cíl?

Byla bych ráda, aby si ujasnili, co od přednesu očekávají. Aby si to pojmenovali. Co budou chtít od svých svěřenců, žáků, dětí. Kam je chtějí nasměrovat, dovést. A co je pro ně přednes a s jakým cílem se jím chtějí spolu se svými svěřenci zabývat. A jakou cestou. Ambice a cíle mohou mít různí pedagogové různé. Když to shrnu: Co chci? Kam je chci dovést? A jaká je k tomu cesta?

Děkuji Hana Volkmerová

NAHLÉDLI JSME DO...

VČERA JSME VIDĚLI...

...SEMINÁŘE R – UVĚŘITELNÝ PROJEV RECITÁTORA

V divadle Trám se sešla skupinka asi dvaceti pěti žen a jeden muž a usedli do hlediště. Jak se posléze z hovoru ukázalo, zájemci o seminář R byli především z řad učitelek, studentek a rodičů. V úvodním zhruba hodinovém setkání, které se uskutečnilo před prvním blokem vystoupení recitátorů III. kategorie, je lektorka Ema Zámečnicková seznámila se zaměřením a cíli celého semináře.

Seminář R má podtitul „uvěřitelný projev recitátora“ a okolo pojmů „uvěřitelný“ a „pravdivý“ se točilo celé úvodní povídání. Ema Zámečnicková by ráda svým seminaristům nabídla určitý způsob nahlížení na projev recitátora, a to ve smyslu jeho uvěřitelnosti, autenticity. Povídání otevřela otázkou, co považuje u přednesu za nejdůležitější. Přiznala, že kdysi dávno to byla především osobní výpověď recitátora, něco, co v něm je, co by chtěl vykřičet do světa skrze text. S časem, praxí a sbíranými zkušenostmi si všimla, že často při reflexích na recitačních přehlídkách a soutěžích používá slova jako uvěřitelný a pravdivý. A sama pro sebe odhalila, že to je pro ni u recitace to podstatné. Je-li recitátor uvěřitelný a pravdivý, předává svůj zážitek z textu publiku. Někdy recitátor nemusí být dostatečně řemeslně vybavený, není mu například rozumět, je tichý, ale je pravdivý. A to je pro Emu Zámečnickovou to podstatné. Někdy to však znamená, že to nemusí být to podstatné pro jiné osoby, například ostatní členy lektorského sboru. S tím se u soutěžních přehlídek pojí především to, že daný, byť uvěřitelný recitátor nemusí být ohodnocen a postoupit do dalšího kola. Jde o to, jaký cíl má on i jeho pedagog, vedoucí či rodič. Tím lektorka ujasnila, že účastníkům semináře R neřekne jednoduchý návod, jak to udělat, aby jejich svěřenci vyhrávali recitační kola a dostali se na národní přehlídku do Svitav.

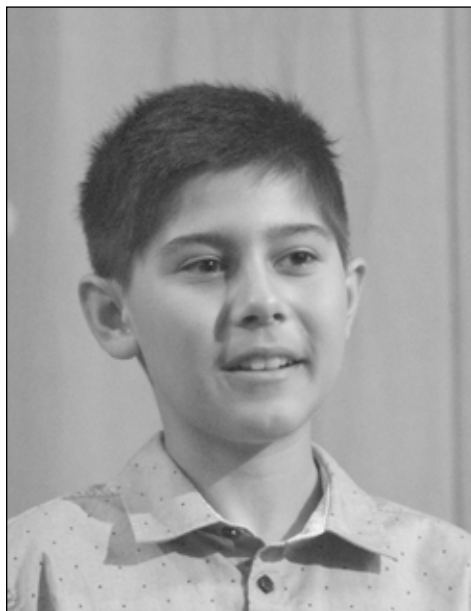
Lektorka by se ráda podívala, spolu s účastníky semináře, na recitátory III. kategorie z nabízeného úhlu pohledu uvěřitelnosti, opravdovosti. A předeslala, že rozhodně není nutné se ve všem shodnout. Každý člověk má jiné vnímání a lidé mohou mít odlišné zážitky. Pro někoho může být určitý projev uvěřitelný a pro jiného ne. Často se stává, že pro pedagoga, který recitátora vede, zná ho, pracuje s ním už dlouhou dobu, je recitační projev jeho žáka pravdivý a autentický. Pak ale recitátora slyší někdo jiný, nezapojený do procesu práce na textu, a projev pro něj uvěřitelný není.

„Co si myslíte, že vede k uvěřitelnosti? Jak jí dosáhnout? Co pro to udělat?“ pokračovala Ema Zámečnicková směrem k přítomným. Zaznívalo: uvolněnost dítěte; aby nemělo strach se projevit a hrát si; aby se dítě ztotožnilo s textem; dramatizace textu; výběr textu. Lektorka reagovala příkladem, kdy recitátor byl zcela ztotožněn s textem, přesně věděl, co říká, měl text rozebraný do posledního slova, ale uvěřitelný nebyl. Z následné diskuse vyplynulo, že klíčový je výběr textu. Na tuto repliku zazněla otázka Jak a kde hledat dobré texty? Někdy si je děti přinesou samy a nejsou třeba kvalitní. Nebo čtou zcela specifickou literaturu. Nebo mnozí nečtou vůbec. Na to lektorka odpověděla, že na začátku je to hodně dlouhá cesta. Textů je v dnešní době hodně a je dobré přinést svým svěřencům spoustu textů a knih. Nebo je možné je vzít třeba do knihovny, ať si sami vyberou. A není důležité, jestli pak něco z toho, co si vyberou, budou i recitovat. Důležité je, že pedagog zjistí, co dítě zajímá. Po čem sahá. Jaké texty, témata, knihy ho oslovují. A podle toho mu pak může nabídnout on nějaké texty, literaturu, o které ví, že jsou vhodné, kvalitní. V závěru zaznělo, že není třeba si nic nalhávat a **durdit se**, naopak je dobré si přiznat, že pedagog a jeho osobnost se určitým způsobem do recitátora obtiskne. S tím se zkrátka nedá nic dělat.

Moc děkuji za možnost nahlédnout do semináře R. Vnitřně cítím, že hledání pravdivosti a autenticity je osobní cestou každého z nás. Je to hledání sebe sama, naší duše.

Petra Nešutová

Josef Kováč

Adéla Knižková

VČERA JSME VIDĚLI...

Vítězslav Burkoň

Anna Horáková

Pavel Mareš

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

...LEKTORSKÝ SBOR DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

Položili jsme všem lektorům tři stejné otázky: Čím je pro vás recitace? Může recitovat každý? Co vás v oblasti dětské literatury v poslední době oslovilo? A poté jsme je požádali o vytvoření kompozice, kterou by znázornili svou představu recitace za využití hry „jeu de la tour“.

ZUZANA JIRSOVÁ

1. Čtu-li, napsaná slova mě někdy okouzlí, jindy dráždí nebo pobízejí, abych o nich a o jejich uspořádání do veršů či do vět více přemýšlela. Je to soukromá záležitost, vše se odehrává jen v mé hlavě. Když však napsané vyslovím nahlas, když se rozhodnu přednést text někomu jinému, stávám se nástrojem a spoluvůrcem. Neboť způsob, jakým autorovy myšlenky sdělím, ukazuje, co si o textu myslím a co chci předat dál. Recitace je vlastně zveřejněný druh rozhovoru s autorem, se sebou samým a s diváky. A nejenom to.

Je také...

A ještě...

A ještě... a vlastně i... a...

2. Myslím, že by to každý měl alespoň zkusit. Říkat si třeba jen pro sebe, uvědomovat si zvuk svého hlasu, melodii slov, rytmus... Samozřejmě by se nemělo odříkávat prózu ani báseň na příkaz a na známky.

3. Mým objevem roku je **Ztracený princ Margarín**. Náčrt pohádky, kterou Mark Twain více než před 130 lety vyprávěl svým dcerkám, byl objeven teprve nedávno. Současný americký spisovatel Philip Stead příběh dotvořil, a to velice zajímavým způsobem. Kompozice knihy je vedena formou dialogu mezi oběma autory – jak Twain, tak i Stead se tak stávají stále přítomnými vypravěči. Text má švih, lehkost, humor, zároveň je i lyrický a cituplný. Nedílnou součástí knihy (a další přidanou hodnotou) jsou ilustrace a grafická úprava Erin Steadové. Nakonec ještě dobrá zpráva pro české čtenáře: Za citlivý a jazykově bohatý převod do češtiny získal David Petřů cenu Obce překladatelů.

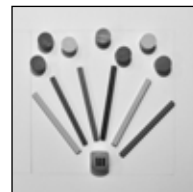
NINA MARTÍNKOVÁ

1. Na jednoduchou otázku není jednoduchá odpověď. Zkusím to z pohledu posluchače, diváka. Je to zpráva o celém člověku skrze slova, která se mluví. Je to zpráva o tom, jaký recitátor je, jakým by chtěl být, co má rád, co ho trápí, o čem přemýšlí, na co se ptá. Je to společný prožitek setkání. Nejraději mám, když mezi mnou, která poslouchám, a tím, který mluví, vznikne neviditelný most srozumění, porozumění..., pochopení člověka, který je jiný, než jsem já.

2. Pokud umí mluvit, je mu rozumět a má co říct, ano.

3. Nedávno jsme v knihkupectví s kamarádkou prohlíželi knížku Johna Ronalda Reuela Tolkiena **Pan Blahoš**. Vyšla už v roce 2015 v nakladatelství Argo, ale pro mne byla objevem. Slavný romanopisec ji vytvořil pro pobavení svých dětí, ostatně jako všechna svá známější díla. Vytvořil, znamená, že ji napsal i zároveň nakreslil a celý tento původní rukopis vyšel jako zrcadlové vydání česko-anglicky, včetně autorových ilustrací. Do češtiny přeložila Viola Somogyi. Pan Blahoš nosí vysoké cylindry, a proto má ve svém domě vysoko stropy a vysoké vchodové dveře. Má kolo bez pedálů, protože jezdí jen s kopce. Na zahradě chová Žirafika, který má kůži z pršipláště. Jednoho dne si koupí žlutý automobil s červenými koly a začne řetězec praštěných událostí.

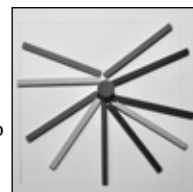

ELIŠKA VOBRUBOVÁ

1. Z hlediska recitátora příležitosti možnost vypovědět něco o sobě prostřednictvím vybraného a interpretovaného uměleckého textu. Z hlediska posluchače příležitosti k nahlédnutí do recitátoraova vnitřního světa, a to prostřednictvím jeho interpretace zvoleného textu, prostřednictvím recitátoraova pochopení textu a sdělování osobního stanoviska k němu.

2. Ano. Každý, kdo se chce podělit o svůj vnitřní svět s jinými lidmi prostřednictvím osobité, adresné interpretace vybraného textu. Každý, kdo je ve službě zvoleného textu – tady a teď. Každý, kdo má potřebu podělit se prostřednictvím přednesu zvoleného textu o své vnímání světa vně i uvnitř sebe. Každý, kdo má potřebu podělit se s druhými lidmi o sebe sama, o to, co ho zajímá, o čem přemýšlí, co cítí, co ho trápí, co mu dělá radost, jaký je člověk... a to prostřednictvím přednesu (recitace) vybraného literárního textu.

3. Knihy, které mne v poslední době oslovily, nejsou ani tak knihy z dětské literatury (nebo v některých případech se nacházejí na její horní věkové hranici), jako spíše knihy o dětech – Mark Haddon: *Podivný případ se psem*, Markus Zusak: *Zlodějka knih*, Jerzy Josinski: *Nabarvené ptáče*, Fredrik Backman: *Babička pozdravuje a omlouvá se*, Fredrik Backman: *Medvědin*.

JANA FRANKOVÁ

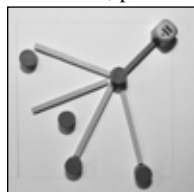

1. Pro mě je recitace každoroční setkávání nad různými texty s dětmi. A někdy, když jsem já recitátorkou, tak je pro mě radost se setkat s textem, kterému rozumím, který sedí. A je těžká práce, když se setkám s textem, který mi není až tak blízký.

2. Vzpomněla jsem si na slova trenéra Zdeňka Remsy, který trénoval Jiřího Rašku (skokana na lyžích a olympijského vítěze, pozn.

red.), a ten říkal, že úspěch Jiřího Rašky je 80 % práce, 15 % talentu a 5 % štěstí, takže si myslím, že recitovat může opravdu každý.

3. Je to kniha americké autorky Michelle Cuevasové *Zpověď Jonatána Papírníka*, a my na ní už děláme s dětmi.

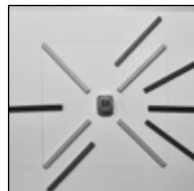
IVANA SOBKOVA

1. Hra se slovy a významy.

2. Může recitovat každý. Ale aby mě to bavilo jako posluchač, tak je dobré, aby měl recitátor nějaký názor. Dále je důležitý přehled. Co je to vlastně recitace? Recitovat může každý, když si řeknu, že recitovat rovná se říkat text. Ale recitovat tak, aby to bylo zajímavé pro posluchače...

3. Není to asi vůbec žádná novinka. U poště teď mám a čtu *Ticho hrocha*. Kniha vyšla už v roce 2009 a napsal ji David Böhm. Jedná se o africké příběhy převyprávěné tamními dětmi.

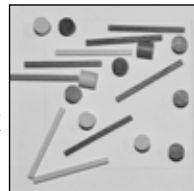
JOSEF BIČIŠTĚ

1. Pro mě osobně je recitace pracovním prostředkem. To zní až děsivě, že? Ale protože obě svá zaměstnání mám rád, jsou zároveň velkou láskou (snad i posláním). Pokud slovu „recitace“ rozumíme ve smyslu interpretace textu, kde je na jedné straně autor, na druhé interpret (tedy recitátor) a na třetí straně vnímatel (publikum – posluchač, divák), mám výhodu, užít si všechny tyto posty. Jako interpret se musím snažit co nejlépe pochopit autora a zároveň vnést svůj přístup (výklad) a realizovat zpracovávaný text jiným způsobem (hlasovým, mimickým atd.). Jako pedagog mohu být více vnímatelem a užít si interpretace žáků, která je velmi často osvěžující a překvapivá. (Ano, někdy i šilená!) Prostě je to NĚCO, co mě provází celým životem.

2. V dětství jsem „básničkám“ moc nedal. Jednou jsem vzal do ruky maličkou knížečku (tzv. vydání kolibřík - 10 x 10 cm) Shakespearovy Venuše a Adonis. Zřejmě proto, že to byla opravdu malá a tenká knížečka, začal jsem si ji číst. A přečetl – celou! Pak jsem si půjčil Sonety (některé mi tehdy připadaly dost divné), a protože jsem byl zvědavý, došlo i na divadelní hry. Četl jsem si je nahlas. Ale to nebyla interpretace. To jsem si jen konkretizoval Shakespearův text – možná, abych jej lépe pochopil, nevím. Ale pamatuji si to. Byl jsem jen vnímatelem textu bez interpretačních ambicí. V tomto smyslu může recitovat zcela určitě každý. V případě interpretačního pojetí slova recitace záleží vlastně jen na tom, jestli ten „každý“ chce nebo ne. Takže vlastně jo!

3. Stále mě baví Jezevce Chrujda Petra Stančíka. Vlastně ještě jedna knížka mě oslovila. Sofie Bradáčová: *Kouzelná kniha*. To vypadá jako pěkně okatá reklama, že jo? A taky že trochu jo. Sofii Bradáčové bylo 9 let, když ji napsala. (Píše pořád – už je jí 12, takže už má „zaděláno“ na několik dalších knížek.) Kouzelná kniha je příběh dětí, které poslední prázdniny před nástupem do školy prožívají dobrodružství v jiném světě pomocí kouzelné knihy. Oslovila mě především absolutní autentičnost (vzhledem k věku autorky) a citlivost vydavatelů, kteří zachovali pravděpodobně originální verzi rukopisu.

HÁDEJ, HÁDEJ...

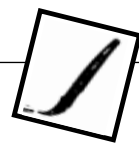
... KDO SE SKRÝVÁ NA FOTOGRAFII?

Dovolili jsme si malou legráčku a trochu jsme jednoho z lektorů zkrátili. Poznáte, kdo se skrývá na fotografii? Pokud se domníváš, že jsi ho poznal, usměj se na něj, až ho potkáš. Pokud ti úsměv oplátí, můžeš si být jistý, že je to on. Pokud nic, tak nic. Můžeš zkusit úsměvy na další lektory. Pokud máš pocit, že se dnes na tebe všichni smějí a ty se nemůžeš dobrat toho, kdo je osoba na fotografii, nic si z toho nedělej, odměnou nechť je ti usměvavý den.

POD REFLEKTOREM BARVA...

...ČERVENÁ

Ve starých indoevropských jazycích neexistovala pojmenování pro barvy. Údajně první barvou, kterou člověk pojmenoval, je právě červená. V českém jazyce se červená barva odráží v označení měsíců, kdy červenají plody a kvetou červené rostliny jako vlní máky, třešně, jahody, rybíz (červen, červenec). Červená se projevuje v popisu změn psychických stavů (zčervenat, červenat se, vidět rudě), meteorologických jevů (červánky), v označení lidských příjmení (malíř Jaroslav Čermák, zpěvačka Soňa Červená) a také nemoci (červenka, zarděnky). Červená má řadu odstínů, které se odrážejí také ve slovní zásobě češtiny: rudá, purpurová, šarlatová, karminová, nachová a bordó.

Červená, společně s modrou a žlutou, patří mezi základní barvy, které nelze namíchat. Arteterapeuté tvrdí, že červenou barvu upřednostňují ve svých kresbách a malbách zejména děti hyperaktivní a agresivní, avšak červenou preferuje většina dětí v mladším školním věku. Je prokázán vliv barev a jejich kombinací na psychické a fyzické zdraví, ale jejich působení je individuální.

Symbolika červené barvy je podmíněna základními lidskými zkušenostmi s ohněm a krví, což hrálo ve všech kulturách základní význam. V antice byl s červenou barvou spojován bůh války Arés (Mars) podle rudé planety Mars jako předobrazu hrozící války. Egypťané považovali červenou barvu za symbol vítězství a života. Červená symbolizuje sílu, vitalitu, život, oheň, požár, vášně, prudkost a je také spojena s krví a se sexualitou.

Červená či rudá je barvou odvážných a statečných, a tudíž symbolickou barvou revoluce. A protože vyjadřuje také sílu, triumf a vládu či touhu po vládě, přisvojili si ji také panovníci (purpurový plášť) a různé ideologie (komunismus – rudá vlajka, rudá hvězda, pionýrský šátek). Červená je také barvou odsouzenců (Charlotte Cordayová byla popravena v rudé košili otcovraň, neboť zabila vůdce Velké francouzské revoluce Jeana-Paula Marata).

Se symbolikou červené se můžeme setkat v lidových pohádkách (Šípková Růženka, Sněhurka, Červená karkulka, pekelný oheň, barva oděvu knížete pekla Mefistofela).

Bez symboliky barev se neobejde ani divadlo. Kupříkladu ve vysoce stylizované pekinské opeře červené zbarvení masky vyjadřuje posvátnost postavy. Červený reflektor v divadle může pomoci navodit například atmosféru nebezpečí, pekla, ale také vášně a lásky.

Červená přitahuje pozornost, proto je hojně využívaná také ve filmu i v reklamě.

Dnes jsme si všimli, že lektorka Ivana Sobková měla červeně zbarvené vlasy, Josef Bičíš karmínovou košili, Zuzana Jirsová červené korále, Gabriela Zelená Sittová červenou sukni a Jakub Hulák, odborný pracovník NIPOS-ARTAMA, měl červenou kostkovanou košili a červenou složku.

A čeho jste si všimli vy, milí čtenáři? *man*

DNES HRAJÍ...

... IDI KLUB, GYMNÁZIUM FRANTIŠKA KŘÍŽÍKA, PLZEŇ

ŘVI POTICHU, BRÁCHO

Jak vznikl název vašeho souboru?

IDI klub znamená Klub improvizace, divadla a interpretace. Říká to, že se zabýváme různými věcmi i různými styly divadla. Že děláme od všeho něco a všechno dohromady. Letos jsme více pracovali na vážném tématu, větším tvaru, charakteru postav, na herectví. Příští rok zkusíme více improvizovat a dělat třeba na individuálním přednesu nebo výstupu. A chceme si vyzkoušet i nové formy divadla.

Co vás na divadle baví?

Přátelé. Parta. Publikum. Přehlídky. Práce na sobě. (5 P) To samotné hraní. Rádi jsme vidět. I slyšet. Ta zpětná vazba, jako že to někoho zasáhlo nebo pobavilo. Jak jsme udělali takové docela „velké“ divadlo.

Co vám na divadle vadí?

Někdy je málo času. Zkouška se třeba protáhne a musíme ještě stíhat další věci, školu. Nic moc nevadí, oproti dřív se všichni víc snaží, berou to vážněji, pomáhají si.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

S předlohou přišel pan profesor (František Kaska – on není profesor, my tak učitelům na gymnáziu říkáme). Zaujal nás ten „svět“ autistů. Podobné lidi známe, potkáváme. Viděli jsme i dokumenty (Děti úplňku). Je dobrý, že to není jednoznačný – neexistuje správný řešení toho problému. Ty lidi s tím musejí žít. Zajímá nás příběh té „normální“ sestry, která musí přebírat dospělé chování a zároveň má i své problémy (jako škola, spolužáci, chození s klukem). Je třeba ty „jiné lidi“ chápat, pomoci jim. Ale taky potřebuješ žít svůj život. Někdy to jde skloubit a někdy už ne. Taky jsme si chtěli zahrát „větší“ role. Vytvořit postavu. Zkusit si charakterní (civilní) herectví.

Popište nejzajímavější detail, okamžik vaší inscenace. A proč tomu tak je?

Co je nejzajímavější? Těžko říct. Asi to téma.

Silnej příběh. To, že jsou dva PAS (poruchy autistického spektra) v jednom příběhu. Možná používání meotaru. Okamžik? Asi ten první záchvat – jakoby z ničeho, z drobnosti velké problém. Jdeme!

Kdy nastal největší zásek, zádrhel při zkoušení?

Zádrhel? Obsazování rolí. Někdy moc zájemců (možností), na jiné jsme si tolik netroufali. Hodně střihů a rychlé přestavby ve druhé části (než jsme ji zkrátali) – to pořád nějak nefungovalo.

Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Hrajeme pro spolužáky (v naší aule – několikrát, nás je ve škole hodně). Pak na přehlídkách (Plzeňský tajtrlík, Tartas Dobřany a teď ve Svitavách). Pak na Večírku gymnázia (to je taková akademie školy, ale v divadle Alfa). Na Jižáku (Moving station – alternativní divadelní plzeňská scéna) pro veřejnost a teď v červnu budeme hrát pro základní školu, která si nás objednala. Takže celkově 10 představení. A možná ještě na podzim.

Ptal se Josef Pekárek

DNES HRAJÍ...

... TANEČNÍ STUDIO LIGHT PŘI ZUŠ NA POPELCE, PRAHA

BYLO NÁS PĚT

Jak vznikl název vašeho souboru?

Název souboru vznikl již před dvaceti lety a my si dnes myslíme, že to znamená „zlehka tančit a rozsévět diváky“.

Co vás na divadle baví?

Energie, kterou do divadla můžeme napřít!

Co vám na divadle vadí?

Že divadlo není ve škole uznávanou disciplínou.

Proč a jak jste se pustili do inscenování zvolené předlohy?

Protože někteří remcali, že Bylo nás pět mají jako povinnou četbu, která je nebaví. Tak už nás baví!

Popište nejzajímavější detail, okamžik vaší inscenace. A proč tomu tak je?

Nejzajímavější okamžik inscenace je společná chůze celé skupiny – není to jednoduché se sladit, když máme různé dlouhé nohy.

Kdy nastal největší zásek, zádrhel při zkoušení?

Úplně poslední jsme přidali postavu

Oťáška Vocáška (až po prvním uvedení na obvodní přehlídce) prostě proto, že na Járu nezbyla klučičí role. A nakonec to vypadá, že Oťásek byl ve scénáři odjakživa.

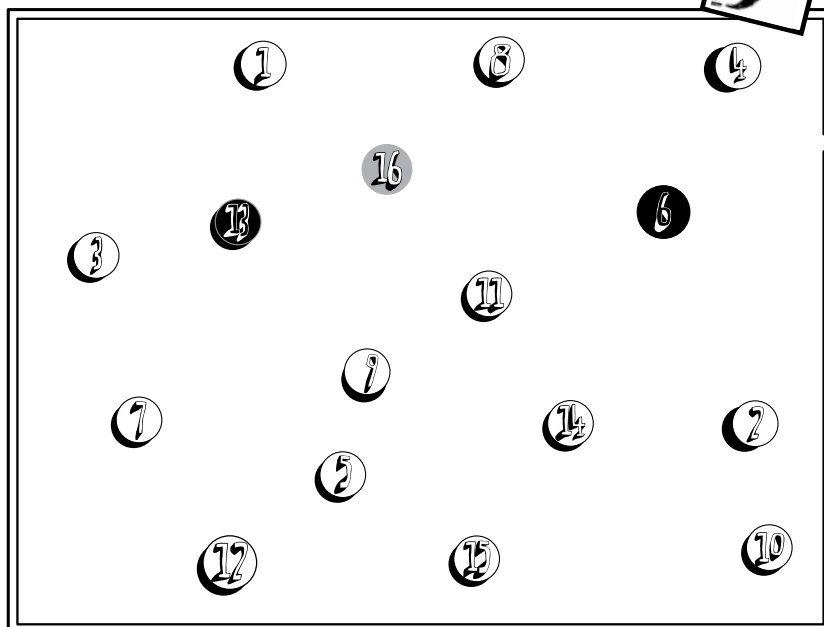
Jak často, kolikrát a pro koho inscenaci hrajete?

Zatím jsme hráli jenom pro jednotlivá kola této přehlídky (obvodní a krajské), jednou pro rodiče a jednou pro spolužáky. Takže celkem 4x.

Ptal se Josef Pekárek

OKÉNKO PRO HRAVÉ...

Šestnáct čísel, šestnáct představení divadelní části přehlídky. Spoj čárami jednotlivá čísla, jak jdou početně za sebou a snaž se, aby se čáry nedotýkaly ani protínaly.

NA NOČNÍM STOLKU REDAKTORŮ...

... ČERVENÁ KNIHA

Prvním číslem tohoto deníku se jako červená nit táhne červená barva a také pravdivost a autenticita člověka. Není tedy možné opomenout jednu z nejvýznamnějších knih, která je doslova tištěným dokladem pravdivosti a autenticity jednoho člověka. Je jí Červená kniha švýcarského psychoanalytika Carla Gustava Junga (1875–1961). Je svědectvím naprosto upřímného hledání sebe sama, svého *niterného* já, záchrany vlastní duše. Je otiskem snahy nebránit se ničemu, co hlubinně hledání a setkávání s vlastní duší, s mrtvými a naší historií přináší. Možná právě opravdový člověk se někdy ocitá na dně, na scestí, trápí se, **durdí** a zachvacují ho chmury. Jung sám o této zkušenosti píše: „Povrchnímu pozorovateli to bude připadat jako šílenství. A taky by se jím stalo, kdybych nebyl schopen vstřebat tu obrovskou sílu původních zkušeností... Vždycky jsem věděl, že tyto zkušenosti obsahují cosi vzácného, a pochopil jsem, že není nic lepšího, než je zaznamenat do vzácné knihy a namalovat představy, které vyjdou najevo skrze jejich znovuprožití, nejlépe, jak dovedu.“ Jung se při svém niterném výzkumu často ocitl v tmavých hloubkách a hrozilo, že se zblázní. Kniha obsahuje popis jeho putování mystickou

krajinou, boj s příšerami, setkání s ohněm i ďáblem a mnohé další situace. Cesta do vlastního nitra Jungovi pomohla odhalit nové postupy v psychoanalytické praxi. V této knize mají původ jeho zásadní teorie o archetypech a kolektivním nevědomí. Vydání Červené knihy se stalo jednou z nejvýznamnějších událostí oborů psychologie a psychoanalýzy. Jde o zásadní dílo, které vrhá světlo na původ jeho psychologických teorií. Tlustý rukopis vázaný v červené kůži pojmenovaný Liber Novus neboli Červená kniha ležel od smrti svého tvůrce v trezoru jedné švýcarské banky. Jungova rodina považovala zápisky za příliš intimní a fantastické, bála se kompromitace a odmítala jakékoli návrhy na zveřejnění. Teprve v roce 2000 se britskému historikovi lékařství Sonu Shamdasanimu podařilo domluvit se s dědicí na pořízení faksimile původního Jungova rukopisu a jeho vydání, doprovazené zasvěceným komentářem a překladem původního Jungova textu. A až v roce 2010 vydalo tuto knihu přeloženou do češtiny nakladatelství Portál.

C. G. Jung: Červená kniha. Praha: Portál, 2010.

KOUTEK JAZYKOVÉ NOVOLOGIE...

... BTW, NEBOLI MMCH

Novou rubriku, kterou jsme pro vás letos připravili, obsahuje novotvar, neboli nově utvořené slovo. Novologie je náš redakční výraz a jde o neologismus (z řec. *neos logos*, nové slovo) a jde nejčastěji o označení nových skutečností, např. vynálezů nebo myšlenek, a postupem času se může stát součástí běžné slovní zásoby. V naší rubrice se vám budeme snažit nabídnout slova, která hojně používá současná mladá generace (je potom „in“), na druhou stranu starší již nevědí, o čem se mluví (ti jsou naopak „out“).

Zkratka **BTW** vychází z anglického slovního spojení „by the way“, do češtiny lze přeložit jako mimochodem. Jedná se o akronym. (Druh zkratky, která nebývá hláskování a lze ji přečíst jako jedno slovo, potažmo i skloňovat. Stejně jako UNESCO, Čedok apod.) Než začala angličtina pronikat do běžné mluvy mládeže, užívala předchozí česká generace, dnešní čtyřicátníci, zkratku MMCH, pokud chtěli poněkud dlouhé slovo „mimochodem“ zkrátit. Sousloví „mimo-chodem“ v podstatě znamená chůzi mimo, jinudy, jiným směrem, na okraj. Jde tedy o zcela shodný výraz jako anglický pojem „by the way“. Rozdíl je pouze ve zvolení jazyka komunikace. **BTW** výraz **BTW** jako akronym má ještě jeden význam, který označuje anglické slovo „between“, respektive české „mezi“. Nechtě si každý vybere dle svého rozhodnutí, jakým jazykem chce hovořit, aby mu bylo porozuměno.

KOUTEK JAZYKOVÉ ARCHEOLOGIE...

... DURDIT SE

Durdit se je ryze české slovo. Žádný překladatč vám slovo „**durdit se**“ nedokáže přeložit. (Překladatč google vám dokonce jako výchozí jazyk nabídne albánštinu.) Výtvarník František Petrál napsal pro loutkářský soubor MEHADAH (pobídka pro slona k pohybu ve svahilštině) hru, kterou odehrál se svými kolegy v několika jazycích, do kterých jim scénář přeložil právě google. Jediné slovo, které však nedokázal Mr. Google přeložit bylo právě „**durdit se**“. Z toho důvodu ho loutkáři byli nuceni vždy říci v češtině. „**Durdit se**“ má nespočet krásných českých synonym jako zlobit se, hněvat se, čepýřit se, horšit (na kohosi), čertit se či soptit. Podobná jsou i slova remcat či být nespokojený.

VČERA JSME VIDĚLI...

Šimon Škrdla

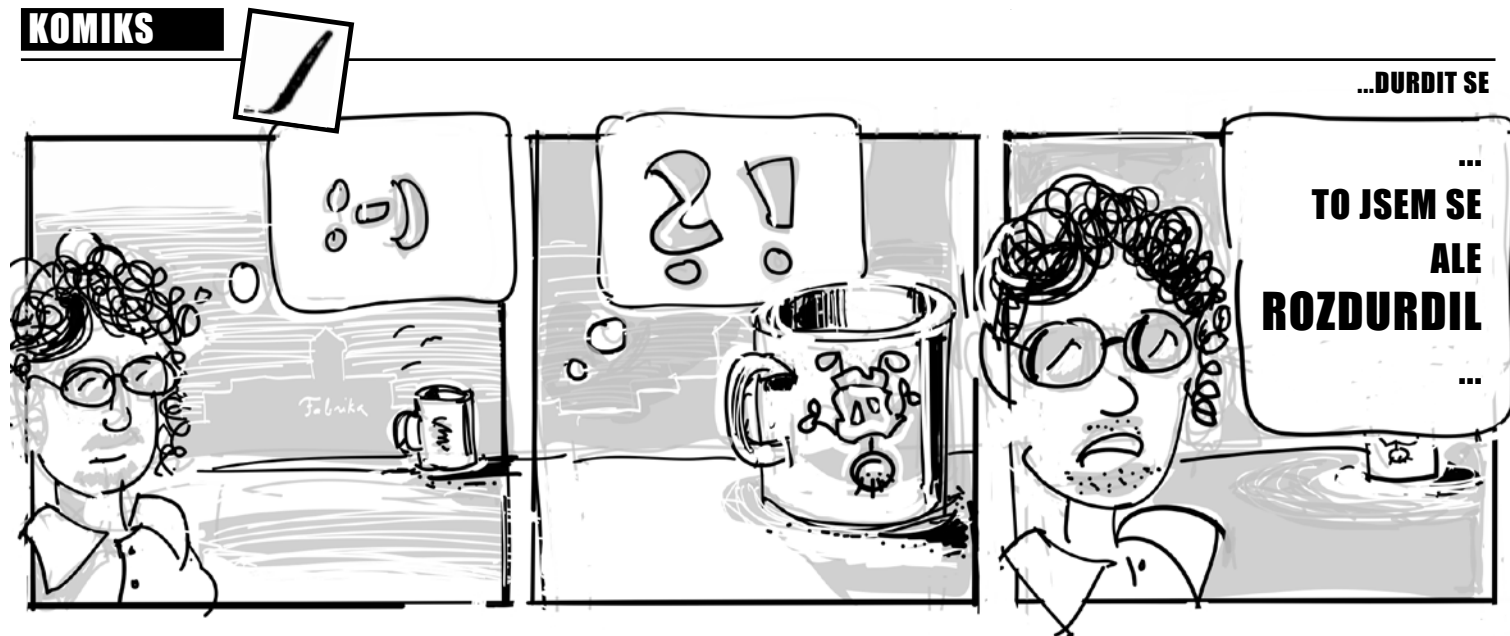

Vojtěch Kříž

Recita Červená

KOMIKS

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY NA INTERNETU

www.drama.cz/ds

VŠIMLI JSME SI...

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2018

SOBOTA 9. ČERVNA

8.15-9.15	dílny pro recitátory 2., 3. a 4. kategorie seminář R	SZŠ Trám
9.00-12.30	semináře A-E	Fka, OttD
9.30-12.30	vystoupení recitátorů 4. kategorie	kino
10.00-11.20	1. blok přehlídky – vystoupení pro veřejnost	
14.00-15.45	1. blok přehlídky – vystoupení pro účastníky Dětské scény zahájení přehlídky dětského divadla Bylo nás pět Taneční studio Light při ZUŠ Na Popelce, Praha 5 Řvi potichu, brácho IDI klub, Gymnázium Františka Křižíka, Plzeň	Fka Fka Fka
16.15-17.45	beseda lektorského sboru s recitátory 4. kategorie a jejich doprovodem	MMG
16.15-18.15	diskusní klub pro doprovod recitátorů 2. a 3. kat. dílny pro recitátory 2. a 3. kategorie seminář R	SZŠ SZŠ Trám
16.15-17.00	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů vystupujících v 1. bloku	Fka-2. podl.
16.15-17.15	dětský diskusní klub	Fka-aula
17.15-18.15	diskuse o představeních 1. bloku	stodola
18.30-19.30	raut pro recitátory host přehlídky	Fka-foyer
20.00	Z tajného deníku Smolíčka Pé Studio DAMÚZA, Praha	Fka
Fka	Fabrika Svitavy	
KaP	Kavárna V Parku	
SZŠ	Střední zdravotnická škola	
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách	
stodola	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti	
Tyjátr	Alternativní klub Tyjátr	
Trám	Divadlo Trám	

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 1.

Redakce: Hana Volkmerová (šéfredaktorka), Terezie Pecharová, Veronika Rodová, Roman Manda, Josef Pekárek, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabriky Svitavy. Neprošlo jazykovou korekturou. Uzávěrka čísla 1 - 9. června 2018 v 23:15. Náklad 180 ks.